

ENSIKOHTAAMINEN LAPINTIAISEN KANSSA

Suvullani on ollut jo pitkään pikku mökki Inarinjärven rannalla. Itse kävin siellä vain lapsena. Päätän korjata tilanteen näin vuosikymmenet myöhemmin. Onhan sinne tehty tiekin. Aiemmin 'erämaamökkiin' pääsi vain moottorikelkalla tai veneellä. Matkustan mökille ensin keväällä ja toistamiseen syksyllä.

En ollut ennen syksyn reissuani nähnyt lapintiaista, ja lintuja olen harrastanutkin vasta viitisen vuotta. Eräänä aamuna mökkitietä kulkiessani kuulen hömötiaismaisen äänen ja olen innoissani: voisiko se olla lapintinti? Ja saman tien ruskeanpuhuva olemus pyrähtää kertomaan kuulumisiaan läheiselle oksalle. Vedän henkeä.

Oletan linnun lentävän pian pois, mutta se päättääkin jäädä. Tuntuu lähes maagiselta, että se lyöttäytyy seuraani ja tulee mukaan poiketessani tieltä metsään. Tiesin lajin olevan peloton ihmistä kohtaan, mutta en arvannut sitä näin seuralliseksi. Täällä, keskellä ei-mitään, sillä tuskin on ollut monia ihmiskontakteja, eikä varmasti talviruokintapaikkaakaan.

Kaivelen taskunpohjaltani pähkinöitä ja tarjoan niitä uudelle ystävälleni, jota kutsun Lahjaksi. Lahja hyppää heti kädelleni ja viipyilee siinä tovin. Yhtään pähkinää se ei kuitenkaan ota; ehkä sillä ei ole nälkä. Se vain juttelee intensiivisesti hypellessään oksalta toiselle ja välillä kädelleni. Minä juttelen takaisin. Vaikkemme ymmärrä toistemme kieltä, tunnen valtavan yhteyden tähän ihastuttavaan

seuralaiseeni. Juttuhetkemme voittaa mennen tullen viimeaikaiset keskustelut homo sapiensien kanssa.

Kuljemme yhdessä parin kilometrin matkan metsässä. Olen niin tohkeissani, että huomaan eksyneeni. Mitä väliä, onhan minulla täällä lintumaailman paras paikallispas!

Tovin kuljettuamme jossain livertää toinen lapintinti. Lahja ilahtuu tutusta äänestä ja lentää lajitoverinsa seuraan. Tässä vaiheessa kuvittelen niiden menevän omia menojaan. Mutta se hakeekin seuralaisensa mukaan. Nyt niitä on kaksi, ja toiselle maistuvat pähkinätkin.

Vasta nyt havahdun ottamaan linnuista muuttaman kuvan.

Lopulta huomaan olevani takaisin mökitiellä, ja linnut kulkevat seurassani mökin pihaan asti. Mennessäni autoon Lahja tulee istumaan auton katolle lurauttaen pienen laulun ikään kuin sanoisi hyvästit. Sitten ne lentävät pois, kuin yhteisestä sopimuksesta. Olen hyvin liikuttunut ja kiitollinen ensikohtaamisestani lajin kanssa. Sitten nähdessäni lapintiaisia mieleeni on aina tullut Lahja ja sen ystävä. Tämän urhean selviytyjän ensikohtaamista en unohda koskaan.

LUONTO- KOKEMUKSIA

Merja Elisabeth on luontokuvaukseen hurahtanut toimittaja, joka viettää vapaa-aikansa mieluiten metsissä.

TEKSTI JA KUVAT: MERJA ELISABETH